

Zondaggroep I,

15 april 1962

Goedenmorgen, vrienden.

We zijn eigenlijk een beetje aan de late kant, zie ik zo, maar dat komt wel eens meer voor. We zitten nu met een paar punten, die ik graag even wil bespreken. Ik weet, er is nog rijkelijk tijd, maar we staan op het ogenblik n.l. voor het volgende:

De zondagochtendgroepen, zoals ze op het ogenblik gehouden worden, hebben te veel gemeen; d.w.z. de groepen lopen te veel parallel. Ja, het is toch heus zo. Ze lopen te veel parallel, d.w.z. dat we eigenlijk in de twee groepen practisch hetzelfde leren, wat we anders in een groep zouden kunnen leren. Daarom hebben we besloten voor het volgend jaar een scherpe splitsing te maken ongeacht hoe men dat dus verder indeelt waarbij een zondagmorgen zuiver aan cursus zal worden besteed en de gemiddelde spreektijd zal daarin ongeveer 15 minuten meer zijn, dus dat wordt dan 75 tot 80 minuten. De andere groep blijft heel rustig op precies een uur gesteld, maar wordt dan ook zuiver aan wijding besteed. Het worden dus twee verschillende mogelijkheden. En ik zou het prettig vinden, wanneer u als vaste bezoekers van deze bijeenkomsten nu al zou overwegen wat voor u dus te prefereren is.

Ik hoop dat er geen bezwaar tegen is, we moeten dat zo langzamerhand al voorbereiden. De ervaring heeft geleerd dat anders de meeste mensen pas tot een beslissing komen, wanneer het eigenlijk te laat is.

❖ *Bedoelt u dat de groepen dan bij elkaar komen?*

Dat wil zeggen, dat er dan een groep komt (dus maximaal tweewekelijks verzamelen), waarin zuiver lering, lesmateriaal, wordt gegeven, en dat er een tweede groep komt, waarin dus zuiver wijdingsmateriaal wordt behandeld. Met andere woorden: bij de een kun je wat leren, bij de ander krijg je een mooie preek. Is het nu duidelijk?

❖ *Maar de verslagen krijgt men dan toch beide in een boekje?*

Ja, dat weet ik niet, dat moet u met het bestuur uitmaken, daar hebben wij niets mee te maken. Per slot van rekening, wanneer wij dat nu moeten gaan drukken, dan is het wat anders. Maar we hebben aan onze kant geen drukinstallatie. Dit is alleen dus ter informatie, dat u alvast weet wat er gaande is.

❖ *Even controleren of het toestel het nu wel doet.*

Het is zo jammer, de lezing is de vorige keer helemaal verloren gegaan. Ja, wat u gehoord hebt, dat heeft u. Als u nu werkelijk allemaal op een soort elektronisch mechanisch brein moet gaan vertrouwen om te weten wat we hebben gezegd, dan doet het u niet veel en is het eigenlijk van weinig belang. Maar wat u nú bereikt, wat u nú in u opneemt, dat is voor u werkelijk belangrijk, want dat beantwoordt aan uw wezen en uw noodzaak tot streven. Dat andere kunt u dan jammer vinden, maar heeft met net verloren gaan eigenlijk weinig meer te maken.

Mag ik dan voor vandaag weer eens een keertje de richting uitgaan van laat ons zeggen het meer magische element? Dan beginnen we deze keer maar eens met een heel eenvoudige versie van:

DE WET VAN HARMONIE

Op het ogenblik dat ik in mijzelf vrede heb en deze vrede buiten mij kan manifesteren, ontstaat in al wat vrede is een band met mij en zal in mij een band met alles, waarin vrede bestaat of direct bestaan kan kenbaar worden. Het element vrede wordt hier gebruikt als bindende factor, want we kunnen natuurlijk op elk punt b.v. op onrust, op kracht, kortom, op alles wat je je maar kunt denken een bepaalde harmonie bouwen.

Er zijn echter 3 harmonieën, die de hoofdharmonieën zijn in de wereld.

De eerste noemen we de harmonie van vrede omdat zij is gebaseerd op de absolute evenwichtigheid, waarbinnen de goddelijke Openbaring onmiddellijk mogelijk wordt.

De tweede noemen wij de harmonie van bestreving. Zij is gebaseerd op volledige gelijkgerichtheid van streven en denken.

De derde is de harmonie van onderwerping. Deze laatste is in vele gevallen de meest gevaarlijke. Want als ik mij onderwerp aan elke willekeurige invloed, die op mij afkomt, dan zal ik weliswaar met die invloed harmonisch kunnen zijn, maar ik zal nooit kunnen bepalen waarmee en ook niet welke inwerking de bereikte harmonie op mij zal hebben.

Uit deze eenvoudige wet van harmonie gaan we nu eens kijken wat de feitelijke werkingen zijn.

Het is mooi om u met heel fraaie woorden te vertellen, wanneer er harmonie in u leeft, en kunt ge in harmonie zijn met het Hoogste, dan zal in u alle kracht en alle licht worden geopenbaard. Ge zult in u alle mogelijkheden van kracht en licht dragen. Heel mooi, maar wat moet je ermee doen? Want die harmonie bereik je practisch niet. We moeten dus de praktijk in en dan is het eerste punt:

In harmonie met hogere en lichtende krachten zal de mens - of elke lagere geest - die vermogens en krachten kunnen verwerven, waarin hij;

- a. zelf volledig kan geloven (dat is heel belangrijk!);
- b. die hijzelf werkelijk verlangt;
- c. die hij niet voor zich, maar voor het totaal zijnde wil openbaren.

Hier zijn drie belangrijke factoren, die u - vooral als u geestelijk soms wat verder zou kunnen komen in deze dagen - toch wel eens in het oog mag houden. U kunt in deze dagen heus harmonie bereiken, ook al is dat maar voor een ogenblik. Ergens in jezelf kan die vrede zijn, dat licht, die kracht, waardoor je kunt zeggen; Nu voel ik toch een verbondenheid. Maar in die verbondenheid ligt kracht, ligt vermogen. Dit vermogen kunt u alleen gebruiken in een richting, waarin u zelf gelooft. En als u er niet volledig aan gelooft, dan kunt u al de harmonie in de wereld hebben en toch zult u haar nooit volledig kunnen verwerkelijken.

In de tweede plaats is het logisch, dat u het moet begeren. Want u kunt nu wel geloven dat u plotseling hier het hele karpert met crocusjes kunt bezaaien, maar als u dat nu niet wilt en u zou het experiment willen doen, dan is er een twijfel van; zou het wel of zou het niet kunnen? En daarmee valt het al weg; is het bereiken onmogelijk.

In de derde plaats: Wanneer u het alleen voor uzelf doet, beperkt u het totaal van de harmonieën en de erkenning van de harmonie tot uw eigen wezen. U isoleert uzelf, dan bent u niet meer met de kosmos in harmonie of met een kosmische factor, maar alleen met een in het ik bestaande kleine weerspiegeling van het Goddelijke, die niet voldoende is om er krachten uit te putten, die ook buiten u kenbaar zijn. Dat is dus ook al een heel eenvoudig puntje.

Dan ga je nog een stapje verder; Je gaat je afvragen: Wanneer ik nu krachtens de wetten van harmonie iets tot stand wil brengen, wat moet ik dan allereerst voor mijzelf doen en weten? Dan gelden hier ook weer heel eenvoudige regels.

Zorg in de eerste plaats dat ge alleen datgene volbrengt en nastreeft, wat volgens uw geloof goed is, datgene in welks mogelijkheid gij volledig vertrouwt en stel dit alles afhankelijk van de goddelijke wil;.

U zult zeggen; Waarom die goddelijke wil erbij? Dat is heel eenvoudig. Als wij Gods wil (d.i. het kosmisch evenwicht, de kosmische harmonie) bepalend stellen voor elke manifestatie van harmonie, die zich van uit ons wezen kan openbaren en die in ons wezen kan bestaan, dan zullen wij altijd in overeenstemming met de kosmische en goddelijke wetten zijn. Wij zullen ons niet onttrekken aan bepaalde invloeden of inwerkingen en daardoor geen conflicten doen ontstaan. Elke harmonie, die in overeenstemming met de goddelijke wil wordt aanvaard, is voor ons de meest glorieuze, de meest belangrijke, die we kunnen bereiken.

Ik kan natuurlijk in mijzelf harmonie vinden. Je kijkt naar buiten; en daar komt de eerste zonneschijn. Je ziet wat wolken drijven; en je zegt tegen jezelf: Wat is de wereld mooi! Dat

kan een moment van harmonie zijn. Dan kun je misschien nog dromen van de lichtende tuinen, van de vormsferen. Je kunt dromen van de lichtende gestalten die rondgaan, van de hulp die je krijgt enz. Dat is dan al een heel aardige harmonie. Maar als je in deze harmonie niet voorop stelt: En dit alles is de wil Gods| laat mij dan deel zijn van de wil Gods, zoals de zon, of ze nu verborgen is achter de wolken of niet; laat mij deel zijn van de wil Gods, zoals al wat in de sferen bestaat, onverschillig of het voor mij schoon is of niet, dan loop je vast. In elk magisch principe ontstaat altijd een direct contrast tussen een z.g. kosmisch of goddelijk principe en een z.g. persoonlijk of menselijk principe. Wanneer ik mijn persoonlijkheid wil opleggen aan de wereld, kom ik automatisch in strijd met God. Want ik ben niet de wereld, ik ben er maar een heel klein deeltje van en wat ik wil is niet belangrijk in die wereld, tenzij ik dit doe om de aanvulling van mijn wezen in het totaal te beoordelen. Maar op het ogenblik dat ik in overeenstemming ben met het Grote, zal het Grote in mij vervullen wat noodzakelijk is. Ik zal de kracht verkrijgen, die voor mij noodzakelijk is. Ik zal de harmonie vinden, die werkelijk blijvend is.

De krachten, die je kunt ontvangen via de harmonische werkingen, zijn ook al heel verschillend. We zullen allereerst beginnen met de voor u misschien meest interessante, n.l. de krachten van genezing en openbaring. Het zijn twee factoren, die beide uit de harmonie voortkomen, beide zijn echter beperkt en dus niet geheel afhankelijk van de menselijke wil.

Wanneer ik voor mij in harmonie met het Goddelijke het totale leven en de goddelijke wil aanvaard en het gevoel van harmonie krijg, dan kan ik genezen overal waar harmonie met mij te bereiken is. Maar ook daar, waar ik eerst in mijn wezen de harmonie durf bereiken. Ik moet met deze kracht dus niet naar iemand toegaan om hem te genezen en zeggen: O, het is eigenlijk een sukkel. Er is een hoop zelfbeklag bij, en er is dit en dat en die mens zou eens een keer een pak op z'n duvel moeten hebben. Dan bereik je met die kracht niets. Dat klinkt misschien erg vreemd, maar dan bereik je met de kracht en de harmonie niets.

Harmonie is gebaseerd op eenheid, op erkenning. Als je erkent wat er in die mens leeft, maar geen eigen oordeel erover uitspreekt, als je doormaakt wat er in die mens omgaat, maar voor jezelf helemaal niet probeert om daaraan een andere richting te geven, dan ontstaat een harmonie, waardoor de kracht die in jou kenbaar en gemanifesteerd is in buitengewoon grote concentratie kan optreden op elk punt, waarvan je je bewust bent en waarmee je harmonisch bent.

Dan komt er nog iets bij, Als ik dus met een patiënt harmonisch benen gelijktijdig met een ander deel van de wereld niet in harmonie, zal ik nooit die volledige eenheid van krachten kunnen bereiken, die noodzakelijk is en een volkomen genezing tot stand te brengen, want ik ben niet alleen afhankelijk van mijzelf, maar ook van mijn patiënt. Ik sta met mijn patiënt in het leven, in de kosmische kracht, in het totaal van werken en beleven, en als ik genezing wil brengen, dan kan dat uit het geheel. Op het ogenblik dat wij beiden deel van het geheel zijn en ik krachtens mijn bewustzijn van het geheel dit manifesteer aan de ander, ja, dan kan ik alles bereiken. Maar op het ogenblik dat ik ook maar een deel van het Al ontken of terzijde schuif, zijn het vermogen en de kracht verdwenen en is krachtens de wet van harmonie geen genezing mogelijk.

Er zijn nog duizend andere wegen. Maar deze meest volmaakte weg is afgesloten.

Hetzelfde geldt voor do profetie. Een ieder van u heeft wel eens te maken gehad neem ik althans aan met visioenen, dromen en voorspellingen. Nu is in de wet van harmonie de tijd uitgeschakeld. Want als ik harmonisch ben met God, ben ik harmonisch bij wijze van spreken met Adam en Eva en met de laatste mensen. Alles leeft in mij. En als alles in mij leeft, kan ik mij van alles bewust worden, indien ik niet mijzelf als kiezende factor stel. Alweer tot op zekere hoogte een uitschakeling van jezelf. Ik moet het geheel beleven, ik moet er deel van zijn. Maar ik moet het niet voor mijzelf beperken, ik moet het niet richten.

Als ik in harmonie met het Goddelijke ben, kan ik natuurlijk wel zeggen! Ach, als ik nu eens dit alles helderder, scherper en duidelijker zou kunnen stellen. Je krijgt dus de behoefte om een bepaalde functie te vervullen. Je moet haar echter niet afdwingen, dan gaat het niet, maar uit dit begrip van eenheid groeit de behoefte om op een bepaalde wijze binnen die eenheid a.h.w. het geheel te dienen. Op het ogenblik, dat dat ontstaat, gaat er zich een eigenaardig selectief

proces afspelen... Binnen jezelf en daar behoef je verder niets aan te doen ontstaan afstemmingen, waaruit beelden voortkomen. Er ontstaan beelden en begrippen, die geen visioenen zijn, welke je aanschouwt, maar eerder gedachten die in je opwellen, alleen zo zuiver uitgebeeld dat je de tijd niet hebt er woorden voor te vinden. Dit zijn dan de woorden van waarheid, want je omschrijft nu feitelijke ontwikkelingen, krachten en toestanden, die bestaan in je eigen wereld en in de nabij gelegen werelden (dus de sferen) en ook de invloed, die zij op het geheel voor zover je het onmiddellijk kent zullen hebben.

Elke profetische gave, die dus in verband staat met de harmonische krachten, is een volledige. Zij eist een medegevoel, maar zal alleen betrekking hebben op datgene, wat door u wordt gekend en wat binnen uw bewustzijn ligt.

Dan hebben we nu dus deze twee factoren gehad. In harmonie ligt natuurlijk nog veel meer. Nu zeggen de wetten van harmonie ook dit;

Al datgene, wat disharmonisch is binnen de harmonie, zal geïsoleerd worden zonder de harmonie aan te tasten. Dat wil zeggen dat harmonie een directe afweer kan betekenen tegen vele invloeden en krachten, die niet goed zijn. Het is dus een afweerwapen van eerste orde.

Er wordt gezegd: Wanneer je in harmonie bent met God en je zou staan te midden van een horde duivelen, ze zouden je niet kunnen bereiken, ze zouden je niet kunnen doen. Integendeel, ze zouden moeten vluchten voor de kracht, de eenheid, die van je uitgaat of zich in deze eenheid invoegen als deel van het Goddelijke. Dit gezegde is niet van mij, het is uit een bepaalde leer,

Nu gebruik ik nimmer harmonie; als afweerwapen door het voor mij als zodanig te zoeken of te bepalen. Harmonie kan nimmer op welk gebied dan ook een afwijzing zijn. Het is steeds een aanvaarding. Het is steeds een beleving van het totale. Maar datgene wat binnen het totale deze beleving schuwt, zal ongeacht zijn aanvaarding, zelfs van die delen van het Al als deel van het geheel zichzelf afzonderen door het niet kunnen aanvaarden van deze harmonie en daardoor worden afgestoten. Het is de enige wijze van verdediging, die magisch volledig zuiver en juist zijnde nimmer de mens tot slachtoffer kan maken van een of andere terugslaaende werking. Deze afweerkracht kan nimmer tot u worden teruggezonden, want zij is geen deel van u. Het is verder de enige kracht, die als afweer (dus als schild en zelfs enigszins als wapen) fungeert, zonder dat het ik daarbij is betrokken en dus in of van uit zichzelf strijd moet kennen en projecteren. Het kan gebruikt worden voor alle disharmonische factoren. En wat dat betreft mag ik hier nog wel even erop wijzen, dat het ook geldt voor disharmonieën in uzelf.

Als u b.v. disharmonisch bent in uw lichaam, of uw gedachten zijn disharmonisch, of er is iets anders, dat eigenlijk niet deugt en u kunt dat even vergeten, maar u vindt nog geen harmonie, dan volgt daaruit tenzij u zelf de disharmonie weer vergroot toch een vermindering van disharmonische aspecten en soms zelfs een verdrijving daarvan.

Ik probeer dit alles nu zo heel nuchter en eenvoudig te vertellen, want ik weet dat het allemaal wel erg moeilijk zal zijn. Onthoudt u echter nu eens even dit:

Altijd weer, wanneer wij als mens of als geest bepaalde kosmische krachten beginnen te gebruiken of ons tot bepaalde kosmische krachten wenden, veroorzaken wij iets, dat onszelf en het Al betreft. Wij kunnen de hele kosmos natuurlijk niet wijzigen, maar het is toch een verschil, of wij bewust of onbewust onze plaats in de kosmos vervullen. Er is een heel groot verschil tussen het in de kosmos je taak juist vervullen en beleven en te proberen volgens eigen zienswijze binnen de kosmos een plaats in te nemen, die je niet past.

We hebben allen een bepaalde plaats en een bepaalde taak en in de wetten van harmonie komt dat steeds sterker tot uiting. En dan mogen wij het daarmee niet eens zijn; soms zijn we ongeduldig en menen dat het anders geschikt zou moeten worden enz., maar wij hebben een vaste plaats. Wanneer wij in een bepaalde toestand of gesteldheid de harmonie in onszelf kunnen ervaren (dus kunnen zeggen; Hier is de absolute aanvaarding van het Al), dan is dit onze plaats, want een volledige aanvaarding van het Goddelijke en het Al is alleen mogelijk, als wij bewust of onbewust de juiste plaats binnen het geheel innemen, deel uitmaken van de voor ons bestemde krachten en de voor ons bestemde arbeid volbrengen. Wij hebben niet alleen maar voor onszelf te beslissen wie we zijn of waar we zijn of hoe we gaan. Dat heb je als hoogste geest niet en dat heb je zeker ook niet, wanneer je als mens in de stof leeft.

Natuurlijk, ik weet het wel, u heeft uw inzichten, uw oordeel en uw begrip, maar deze dingen zijn zo beperkt, dat ze niet in staat zijn het werkelijk kosmische te beseffen. U bent niet in staat om te weten wat werkelijk waar is, wat belangrijk is, wat niet en wat wel goed is, wat verkeerd is. U kunt volgens uw beste weten naar het goede streven. Maar er is iets krachtigers dan u, iets belangrijkers dan u, en dat is de kosmos, dat is de goddelijke Kracht, waaruit u bestaat. Deze goddelijke Kracht kunnen wij ondergaan als iets, dat ons voor problemen en conflicten stelt, maar dan zijn wij niet harmonisch. Het harmonisch zijn met de goddelijke Kracht is een oplossen van de conflicten en spanningen, die in ons bestaan. Dat is in plaats van een verzet tegen de wereld of tegen een deel daarvan een aanvaarding.

Harmonie kun je misschien het best zo uitdrukken. Jezus in Gethsemane; Vader, indien het Uw wil is, dat deze beker aan mij voorbij ga. (We hebben van uit ons standpunt heus niet altijd plezier in de rol, die ons is toebedeeld en in de functie, die we hebben te vervullen in het geheel.) Maar daarnaast: Maar Heer, niet mijn maar Uw wil geschiede. (En nu geconstateerd hebbende, aanvaard ik.)

De wijze, waarop die aanvaarding tot stand, komt, is niet eens zo belangrijk. En door te zeggen ik aanvaard, volgt de rust. Jezus, die heel kalm zijn leerlingen wekt. Helemaal niet meer met: Kunt ge dan geen uur met mij waken? Maar die hen heel rustig wakker maakt en zegt; Kom, de tijd is nabij. En als dat stelletje dan naar boven komt, rustig en zonder enige dramatiek met zijn kracht uit de aanvaarding en de harmonie geboren (vergeet dat niet, zonder dat is het niet mogelijk.) al die disharmonische aspecten eenvoudig uit de wereld slaat en uit diezelfde harmonie naar men vertelt Malchus oor weer eventjes herstelt. Jezus moet aanvaarden.

Er zijn natuurlijk andere mogelijkheden van aanvaarding.

Als we b.v. Socrates zien. Die heeft zijn manier van aanvaarding; met een zekere trots, met een zekere onderwerping aan het onontkoombare. Hij neemt het zo kalm op, dat je bij wijze van spreken ziet, hoe hij zich op de dood voorbereidt en probeert iedereen nog een beetje te sparen, wetend dat hij de beker toch moet ledigen, het kan niet anders. Ieder op zijn eigen manier, maar elk in harmonie.

Harmonie is het meest belangrijke in de wereld, maar dat kan nooit tot stand komen volgens onze eigen inzichten, door onze wil alleen. Wij kunnen harmonie alleen verkrijgen door de aanvaarding. We moeten voor onszelf weten; dit is het onontkoombaar goede. Dit is het lot, dat wij te dragen hebben, dit is onze taak. Dan staan we ook op de juiste plaats in het leven.

Er zijn anderen, die duizendmaal hebben gezegd; Heer, ik wil martelaar zijn, maar ze hebben de kans niet gekregen. Eindelijk hebben ze aanvaard en gezegd: Nu ja, goed, laat mij dan zijn wat ik moet zijn. En de een werd apostaat genoemd (afvallige); de ander werd als heilige vereerd; de derde werd de stichter van een geheimzinnige esoterische groep, die men later ten onrechte wel eens met een restant van de Griekse trekkers uit Alexanders tijd in India heeft geassocieerd; het koninkrijk van de priesterkoning Johannes. Er bestaat echter ook de geheime Orde van Johannes, dat weet u misschien niet. Maar dat heeft niets te maken met de Johannes Loge of met de Johanniters. Het is werkelijk de Geheimschool van Johannes.

Elk heeft op zijn wijze en helemaal niet zoals hij het misschien zelf wilde maar aan de hand van zijn eigen plaats in de kosmos door aanvaarding de volle betekenis gekregen in de tijd, de volle betekenis voor zijn medemensen. En dat is het meest magische geval, dat je je kunt voorstellen. Ja, ik weet niet, of er metselaars onder u zijn (het zal wel niet, als je het zo eens bekijkt). Maar als u een boog moet metselen, dan weet u dat u die boog moet steunen, totdat de sluitsteen (dat is een wiggesteen) wordt aangebracht. Als die steen goed is aangebracht, dan staat de boog vrij en kan een heel gewelf dragen, ook al is hij verder betrekkelijk fragiel. Nu zou je zeggen; Wat is dat nu voor een samenhang; een beetje cement, een paar stenen, of zelfs zoals in de oudste bouwkunde zonder cement, alleen maar door de stenen gelijkvormig te maken. Ze passen dan en kun je hele kruisgewelven maken. Je kunt bogen maken, die betrekkelijk grote ruimten overspannen, maar alles rust op de sluitsteen. Als de sluitsteen niet juist is gevormd, stort alles ineen.

Voor onze harmonie is het precies hetzelfde. Wij bouwen ons leven op uit de elementen, die ons worden gegeven en doen dat op onze eigen manier. We proberen ons stoffelijk en

geestelijk milieu te overbruggen, te overspannen, maar we hebben een ding nodig. We hebben een sluitsteen nodig, die precies past. We hebben iets nodig, dat precies al die spanningen van ons leven en van ons persoonlijk onvolmaakt verzet kan opvangen en daarvoor in de plaats kan zetten het geheel (de binding van het leven), dat zelfs in de stoffelijke mens de overbrugging is van het begin der tijd tot het einde der tijd en dat het totaal van zijn taken en verantwoordelijkheid in het zijnde kan dragen.

De sluitsteen, vrienden, zo vreemd als het klinkt, is de juiste aanvaarding: d.w.z. een poging om het ik in te passen in het kosmisch gewelf, uitgaande desnoods van eigen verlangens en gedachten, maar daarbij steeds stellend; Indien het Uw wil is, God. Indien dit past in het geheel. Ik zoek niet mijzelf, ik zoek het geheel.

Als u daarvan uitgaat, dan leert u ook zichzelf kennen. Dat is heel eigenaardig. Harmonie met het Al is het beste middel om jezelf te kennen binnen dit Al en zelfs het Al, zoals het in jou is gemanifesteerd.

Dat zijn allemaal vreemde dingen. Maar u moet deze dingen toch wel een klein beetje kunnen aanvoelen, begrip vraag ik er helemaal niet eens voor als u dus het magisch vermogen, dat in die wet van harmonie ligt, wilt beseffen. Wij hebben niet alleen maar te maken met God. En we hebben niet alleen maar te maken met mijn werk of uw werk. Wij hebben te maken met God in Zijn gekende en niet-gekende manifestaties plus alle levensvormen en mogelijkheden, die ooit zijn geschapen of geschapen zullen worden.

De harmonie omvat het totaal zijnde. Het is de eeuwige pool van kracht en licht, waarin het totaal van alle vormen begrepen is, waarin het totaal van alle vermogens is geaard. Het is de bol, waarin het kruis is gemanifesteerd (de openbaring, de verdeling), maar het is ook de bol zonder dit. Voor ons wordt het kenbaar door het kruis, zoals wij zeggen, omdat het kruis ten slotte de manifestatie betekent. Dat zijn de vier richtingen (de vier dimensies), waardoor voor ons al, wat binnen het zijnde bestaat, kenbaar wordt. Maar of dat kenbare nu aanwezig is, of het kruis nu aanwezig is of niet, de boog op zichzelf, de lichtende bol, de lichtende kracht, omvat alle dingen, en ik kan niet binnen die boog door de wet van harmonie harmonisch. zijn met vak A en niet met vak B. Ik kan niet harmonisch zijn met God en gelijk ruzie hebben met mijn buurman. Ik kan het gehele zijn tijdloos als het is aanvaarden of ik kan het verwerpen. En uit die aanvaarding zal ik dan voor mijzelf moeten vinden wat mijn taak, mijn kracht en mijn mogelijkheid is. Naarmate ik meer streef naar het scheppen van vrede, van harmonie, van geluk ook voor mijn medemensen zal ik ontdekken hoe de harmonische kracht van het Al het mij mogelijk maakt openlijk deze krachten weer te geven en a.h.w. mede te delen aan al wat rond me is.

Dit is een nogal typisch verhaal, geloof ik. Zo voor een zondagmorgen misschien zelfs tamelijk zwaar. Ik zal het dan ook niet al te lang meer maken. U moet per slot van rekening ook nog oen andere spreker hebben. Hij zit te wachten en het zou erg onbeleefd van me zijn om alle tijd in beslag te nemen; dat zou niet harmonisch zijn. Nu wil ik u toch nog even de eenvoudigste regels van harmonie geven voor het dagelijks leven van de mens.

Ten eerste; Verwerp niets, doch aanvaard voor uzelf slechts datgene, wat volgens uw diepste weten en gevoel, harmonie met en in zich draagt.

Ten tweede: Haast u niet en wees nimmer traag doch ga de gang van uw leven naar uw beste weten en volgens de kracht die u beweegt, zeggende: Indien ik werk volgens het mij gegevene, zal alles op tijd en in zijn tijd en met zijn tijd geschieden.

Ten derde: Strijd nooit met uzelf over grote vragen en problemen, doch zeg tot uzelf: Zie, in deze grote waarden, waarin ik geen inzicht heb, zal de goddelijke Kracht ongetwijfeld voorzien en mij de waarheid leren. Doch het kleine rond mij moet ik oplossen, zodat geen strijd en leed daaruit voortkomen, omdat ik met geheel mijn wezen weet: dit is goed gedaan en toch kan zeggen: niemand heb ik iets onthouden, niemand heb ik iets genomen, niemand heb ik iets onmogelijk gemaakt buiten de wetten van het Goddelijk om.

Het is erg belangrijk, dat u dat leert. Haast u niet. Er is geen tijd voor haasten en het haasten heeft geen zin. Laat u nimmer verleiden om vanuit uw standpunt nu eens even de zaak in orde te gaan maken. Doe het kleine, het eenvoudige, dat gij kunt doen en overzien; maar altijd met

de onderwerping aan de goddelijke wil. Alleen op die manier kunt u hopen, dat u werkelijk iets goeds tot stand brengt. Alleen op die manier kunt u de harmonische krachten manifesteren.

En dan de laatste en misschien meest eenvoudige raad die ik u kan geven, ofschoon zij sommigen hier en daar moeilijk zal vallen:

Bedenk, dat harmonie de stille, vredige vreugde is.

Verwerp steeds alle felheid die u beweegt, tenzij ze voor u een direct doel heeft, maar zie de wereld zo vreugdig en zo licht mogelijk. Zie haar niet als een strijdperk of een jungle waar u zich doorheen moet worstelen maar als een lichtende tuin, waarin u kunt wandelen.

Stel geen wetten van de materie of de geest als vast en onveranderlijk. Maar stel voor uzelf slechts; de krachten van de geest, die in mij leven, het licht dat in mij is, zullen mij duidelijk maken wat de juiste weg is, zolang ik mijn weg durf gaan in vreugde,, nimmer iemand schadend maar de vreugden des levens in stilte voor mij erkennend.

Harmonie is het vreugdig aanvaarden van het leven en niet het lijdzaam ondergaan. Als u met die regels rekening houdt, probeert in het leven steeds zo prettig en zo vreugdig mogelijk te leven en ook probeert altijd zonder haast maar naar uw eigen krachten gestadig voort te gaan met al uw werkzaamheden, dan ben ik ervan overtuigd dat u zult leren, dat de wet van harmonie een van de grootmachten is, waaruit elke mens voor zichzelf bewustzijn, magisch vermogen a.h.w. en verwerkelijking van al het goede kan bereiken en verwachten.

Hiermede besluit ik dan mijn bijdrage, vrienden en geef ik u over aan de tweede spreker, die tevens sluiten moet. Want ook wij moeten, in de harmonie die we nastreven, proberen zo juist en zo goed mogelijk te werken, vandaar dat de volgende spreker voor heden tevens de laatste is. O ja, en wat u nu aan onderricht hebt gehad, valt dus wel in de richting van de zondaglessen.

o-o-o-o-o

Goedenmorgen, vrienden.

Wij zullen proberen nog een kort ogenblik de zuivere lering terzijde te stellen en daarvoor in de plaats even met elkaar wat te mediteren. Niet lang, want u mag zelf nog het laatste onderwerp stellen.

Wanneer ik geloof in een kosmische harmonie, dan moet ik ook geloven in andere waarden,, dan moet ik geloven in de schoonheid, de volmaakte schoonheid van het Goddelijke. Want een harmonie, die volledig is geuit, moet wel de volmaakte schoonheid zijn, de verrukking van je wezen, van je ziel, de aanvaarding van al het levende en het schone in een overweldigend geheel en nog meer. Want kan er een harmonie bestaan, waarin geen zuivere wet is uitgedrukt? De goddelijke wet, de grootste rechtvaardigheid moet aanwezig zijn in een harmonie. Want de rechtvaardigheid Gods is datgene, wat de harmonie mogelijk maakt en wat in deze harmonie de juiste werkingen tot stand brengt.

Wanneer we deze punten hebben gesteld, dan is deze harmonie niet bezielde, ze is niet levend met al haar schoonheid, met al haar gerechtigheid, als in haar niet die ene grote kracht leeft, die het leven gevende, het lichtende, het allesomvattende is| de grootste kracht, die wij ons kunnen voorstellen, de liefde Gods weerkaatst in de liefde voor al zijn scheppingen.

God is liefde, en alleen de liefde, die uit God is gegeven, is dat lichtende leven, is die erkenningsmogelijkheid in de harmonie. Het is het doel van het bestaan. Wij kunnen dus zelf nimmer een harmonie bereiken of beleven, als in ons niet de grote liefde is voor het leven en voor de Schepper van het leven.

Hierin is voor u, geloof ik, het moeilijkste punt gelegen, als u zich alleen bezighoudt met de wetenschappelijke kant.

U gaat uit van het standpunt, dat eigenlijk alles regel moet zijn, een vaste wet, gevat in vaste condities en verhoudingen. Maar kan dit alles leven, wanneer er niet de grote kracht van liefde is, een God Die met jou gaat, een God Die jouw kracht is, die jou harmonie geeft, die jou alles mogelijk maakt? Die niet alleen schoonheid scheidt, maar het besef, het leven, het innerlijk besef van schoonheid?

Liefde is de meest belangrijke factor, die in buiten de harmonie kan bestaan, maar zij mag niet zuiver persoonlijk en klein zijn. Dat is voor mensen en geesten misschien goed, maar in de kosmos zijn de kleine dingen eigenlijk niet belangrijk. Belangrijk is het geheel, het grote, de volmaakte aanvaarding en samenhang, die niet slechts een ondergaan van de schepping is, maar die een bewust deelnemen daaraan is en het bewust ontmoeten van jouw God. Laat ons dan uit al deze lessen van hedenmorgen voor onszelf nog een ding met zekerheid stellens

Hoe de zaken ook zijn en hoe zij ook lopen, wat er wel of niet gebeurt, ik kan voor mijzelf zeker zijn van één ding: Zolang ik in mij God kan aanvaarden, zolang ik Hem kan erkennen, zal Hij voor mij zijn een kracht van liefde, die met mij is, die mij omgeeft en mij steunt. En al wat ik doe uit Zijn liefde, zal goed zijn in het Al, en al wat ik doe zonder liefde, zal in strijd zijn met de harmonie en zal voor mijzelf de werkelijke beleving onmogelijk maken. Want de rechtvaardigheid van de schepping, de kracht van de wetten, wordt in mij kenbaar krachtens de liefde Gods, niet als een vernedering of een beperking van mijn wezen maar als een vervolmaking van mijn bestaan. En dus zal alle schoonheid, die in het Al bestaat, eigenlijk zinloos hard zijn, tenzij daarin de levende aanvaarding is, de innige beleving van het totaal, de goddelijke liefde.

Vrienden, ik zal u niet langer met mijn overpeinzingen bezighouden. Maar zelfs als wij nog zo nuchter willen zijn, zo echt op z'n Hollands nuchter, zullen wij toch moeten toegeven; wanneer er geen aanvaarding is van de goddelijke wet, de goddelijke liefde, die voor ons de levenskracht zelf is en die zin geeft aan alle wetten en aan alle harmonie, dan kunnen we beter proberen om niet te zijn. Want wie deze kracht ontbeert, die het leven alle inhoud geeft (niet in de zin van de beperkte menselijke liefde maar in dat grootkosmisch verband), die heeft geen leven. Wie echter de goddelijke liefde aanvaardt, zal door deze aanvaarding van goddelijke liefde in alle zijn, in alle leven, in elke wereld en in elke kleine openbaring alleen maar één ding terugvinden: the harmonic happiness, the feeling of oneness. Het gevoel van eenzijn in geluk en in volledige overeenstemming met al het zijnde op elk ogenblik, in elke wereld en voor alle tijd. Omdat je behoort tot het zijnde; daarin je plaats, je deel en je taak hebt. En je in de bindende kracht, die het geheel in zijn schoonheid en wetmatigheid tot stand brengt, erkent de kracht van jouw wezen, de zin van jouw leven, de God Die jou heeft voortgebracht, de ziel die in je woont en de voltooiing van alle dingen, zelfs in het heden.

Misschien een beetje erg filosofisch in de vroege middag, dat is waar, maar ik wil nu graag eindigen met een woord, dat u zelf moogt stellen.

NUCHTERHEID

Nuchterheid wil zeggen; onbesmet en onbevlekt, onbevangen. Met de menselijke denkwijzen of idealen te stellen, maar de realiteit van het leven te aanvaarden,

Nuchterheid is niets God verwerpen, en het is niets proberen alleen maar met je twee voetjes op de grond te staan. Maar nuchterheid is eigenlijk de feiten accepteren. Dat is je dromen, je illusies en je vooroordelen eens uitschakelen en de zaken zien, zoals ze zijn.

Ik wil als laatste spreker aan het slot van onze bijeenkomst proberen om u die te schilderen. Dan wil ik nuchterheid eens trachten niet te omschrijven maar te laten meeklinken in mijn woorden.

Voor mij is improvisatie in het Hollands moeilijk, maar mag ik het zo zeggen;

Wat is mijn wezen in de zee van oneindigheid? Wat is 't, dat mijn leven in de zee van tijd belangrijk maakt? Wat is belangrijk in mijn beschouwen van menselijk leven en van menselijke wetten; mijn verbod aan anderen om een schrede te zetten buiten het lot, dat ik voor hen heb berekend en uitgestippeld?

Nuchterheid betekent het erkennen van de relativiteit.

Nuchter zijn wil zeggen; te weten dat je niet in dromen, die werkelijk zijn en krachten die je nog niet openbaart, leeft, maar in het leven te streven naar dat, wat je erkent en wat je in dat leven reeds erkent als voor jou van waarde, nuttig en goed. Maar wees voorzichtig, opdat je niet meent: slechts dat, wat mij spreekt uit het bloed, uit mijn wereld en het bestaan, is werkelijkheid; al wat in mij leeft is verder droom en waan.

Nuchterheid wil zeggen; weten wat je kunt: dat het je vergund is hier te zijn en te volbrengen. Voor jezelf weten: dit is de waarheid. Nimmer zeggend: Anderen of ikzelf acht dit niet goed.

Nuchterheid wil zeggen; weten wat je doet en het te doen met een zuiver doel. Juist te beseffen, zonder droom of iets te verheffen in vreemde idealistische taal tot een onbegrepen ideaal, ver verheven boven het aardse streven.

Nuchterheid wil zeggen; het erkennen van de feiten van je leven, de krachten in jouw leven, alle tezamen genomen en toch te weten: in mij leeft een kracht, waaruit mijn dromen soms zijn voortgekomen. De droom in mij, de kracht in mij en dat, wat in mij bestaat, is God, Die het mij openbaart. Hij geeft mij wel de richting aan, wat is dan 's mensen oordeel waard?

Maar wel moet ik ook de proeve weer doorstaan. Volbrengen wat ik erken als 's Heren wil en niet slechts zeggen; Ik wil mijn droom aanvaarden als werkelijkheid en die werkelijkheid dromende ondergaan.

Nuchterheid wil zeggen; weten dat je op jezelf moet staan, zelf moet handelen, kiezen moet in het bestaan,

Nuchterheid wil zeggen; begrijpen dat je nimmer een ander de lasten kunt laten dragen van jouw leven. Dat je nimmer anderen kunt vragen jou iets te geven, wat in jezelf niet bestaat.

Nuchterheid wil zeggen; je leven zelf leiden en de wetten kennen. Maar nuchter zijn kan ook betekenen, dat je haat en gebondenheid voor altijd kunt vermijden, omdat je nuchter en begrijpend toch in de grote schepping staat en weet, dat als je zelf streeft en God aanvaardt, God in Zijn harmonie waar je leven en je streven steeds in de praktijk ten goede zal leiden.

Dit is misschien interessant. Maar mag ik daar nog even bijvoegen: nuchter zijn wil zeggen; niet proberen de omstandigheden weg te praten of ze met een mooie droom te omgeven of net te doen, of iets niet bestaat. Het wil zeggen; erkennen wat je zelf bent en wat de wereld is en wat de mogelijkheden zijn. Maar ook erkennen dat je niet kunt leven, zonder dat je ergens die goddelijke bevestiging, die harmonie krijgt, welke meer is dan de feiten van je leven. Leef dan nuchter uit het besef, dat deze harmonie voor jou de drijvende kracht is.